

Sygnatura akt II C 478/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 grudnia 2018 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi, II Wydział Cywilny w składzie:

Przewodnicząca: SSR A. M.

Protokolant: E. T.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 17 grudnia 2018 roku

sprawy z powództwa J. S. (1), J. S. (2), S. S. (1)

przeciwko Bankowi (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W.

o uzgodnienie treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym

1. uzgadnia treść księgi wieczystej o numerze (...), prowadzonej przez Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi XVI Wydział Ksiąg Wieczystych, dla nieruchomości położonej w Ł. przy ulicy (...), numer budynku (...), numer lokalu (...), o powierzchni (...) z rzeczywistym stanem prawnym w ten sposób, że w jej dziale IV – (...) nakazuje wykreślić hipotekę umowną kaucyjną w wysokości 120.000,00 (sto dwadzieścia tysięcy złotych) wpisaną na rzecz (...) Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w Ł., II Oddziału w Ł.;

2. zasądza od strony pozwanej Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. solidarnie na rzecz stronu powodowej: J. S. (1), J. S. (2), S. S. (1) kwotę 5.417,00 zł (pięć tysięcy czterysta siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

3. nakazuje pobrać od strony pozwanej Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa – kasy Sadu Rejonowego dla Łodzi - Widzewa w Łodzi, kwotę 6.000,00 zł (sześć tysięcy złotych) tytułem nieuiszczone opłaty sądowej od pozwu.

Sygnatura akt II C 478/17

UZASADNIENIE

W dniu 22 czerwca 2017 roku powódka J. S. (1), wniosła o ustalenie treści księgi wieczystej nr (...) prowadzonej przez Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi XVI Wydział Ksiąg Wieczystych dla nieruchomości położonej w Ł. przy ul. (...)/(...) poprzez wykreślenie z działu IV hipoteki umownej w wysokości 120.000,00 złotych wpisanej na rzecz (...) Banku (...) S.A. w Ł. II Oddziału w Ł. oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa advokackiego według norm przepisanych. W uzasadnieniu podniosła, że pozwany wytoczył powództwo o zapłatę przeciwko kredytobiorcom, które toczyło się przed Sądem Okręgowym w Łodzi w sprawie o sygnaturze I C 301/11, a powództwo to zostało w całości oddalone. Fakt ten świadczy o tym, że kredytobiorcy nie mają żadnych zobowiązań wobec Banku (...) S.A. a tym samym bezzasadny staje się wpis hipoteki umownej kaucyjnej na rzecz pozwanego (pozew k. 2-6).

W odpowiedzi na pozew pozwany Bank (...) S.A. z siedzibą w W. wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Pozwany argumentował, że w sprawie (...) przed Sądem Okręgowym w Łodzi powództwo zostało oddalone z powodu przedawnienia roszczenia Banku a nie jego uregulowania, co z kolei rzutuje na fakt,

iż wierzytelność Banku nadal istnieje, a w konsekwencji nie ma podstaw do wykreślenia hipoteki (odpowiedź na pozew k. 95-96).

Postanowieniem z dnia 24 września 2018 roku Sąd zawiadomił o toczącym się postępowaniu J. S. (2) i S. S. (1) (postanowienie k. – 160 -161).

J. S. (2) i S. S. (1) przystąpiły do niniejszego postępowania i poparły powództwo (protokół rozprawy z dnia 17 grudnia 2018 roku czas elektroniczny 00:01:21, k. 177).

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 10 maja 1996 roku w Ł. pomiędzy (...) Bankiem (...) S.A. II Oddział w Ł. a J. S. (1) oraz K. S. została zawarta umowa o kredyt hipoteczny na kwotę 80.000,00 zł. W myśl § 11 ust. 1 pkt 2 kredytodawca dokona wypłaty kwoty kredytu nie później niż w ciągu jednego miesiąca po dokonaniu zabezpieczenia hipotecznego kredytu poprzez ustanowienie umownej hipoteki kaucyjnej do maksymalnej wysokości 120.000,00 zł na spółdzielczym własnościowym prawie do lokalu mieszkalnego zlokalizowanego w Ł. przy ulicy (...) na rzecz kredytodawcy jako hipoteki posiadającej jedynie najwyższe pierwszeństwo wpisanej do księgi wieczystej prowadzonej przez Sąd Rejonowy w Łodzi pod nr KW (...) udokumentowanego przedłożonym kredytodawcy odpowiednim odpisem księgi wieczystej (okoliczność bezsporna, a nadto umowa o kredyt hipoteczny k. 67-80). Przedmiotowa umowa kredytu została wypowiedziana przez Bank ze skutkiem na dzień 8 stycznia 2005 roku (okoliczność bezsporna).

W dniu 23 maja 1996 roku w dziale IV księgi wieczystej nr (...) prowadzonej przez Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi XVI Wydział Ksiąg Wieczystych została wpisana hipoteka umowna kaucyjna na kwotę 120.000,00 zł na rzecz wierzyciela hipotecznego (...) Banku (...) S.A. w Ł. II Oddziału w Ł.. Wpis ten jest aktualny (księga wieczysta k. 63).

Przed Sądem Okręgowym w Łodzi toczyło się pod sygnatura II C 1161/05, postępowanie z powództwa J. S. (1) i K. S. przeciwko Bankowi (...) SA II Oddział w Ł. z udziałem interwenienta ubocznego E. S.

o ustalenie nieistnienia roszczenia banku z tytułu umowy kredytu hipotecznego z dnia 10 maja 1996 roku. Strona powodowa w toku procesu wskazywała na nieważność przywołanej umowy. Wyrokiem z dnia 18 marca 2009 roku Sąd Okręgowy w Łodzi oddalił niniejsze powództwo. Z kolei Sąd Apelacyjny w Łodzi w sprawie o sygnaturze akt I ACA 876/09, w dniu 6 lipca 2010 roku oddalił apelacje powodów od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 18 marca 2009 roku (okoliczność bezsporna, a nadto wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi wydany w sprawie o sygnaturze akt II C 1161/05 wraz z uzasadnieniem k. 168 – 173v, wyrok Sądu Apelacyjnego wydany w sprawie o sygnaturze akt I ACA 876/09 k. 174).

W dniu 3 stycznia 2011 roku Bank (...) wniósł do Sądu Okręgowego w Łodzi pozew przeciwko J. S. (1), K. S. i E. S., którym wniósł zasądzenie solidarnie od pozwanych na rzecz powoda kwoty 132.127,00 zł wraz z odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP od kwoty 31.828,20 zł od dnia 13 grudnia 2010 roku do dnia zapłaty, z tytułu zawartej w dniu 10 maja 1996 roku umowy o kredyt hipoteczny (okoliczność bezsporna).

W odpowiedzi na pozew J. S. (1), K. S. i E. S. wnieśli o oddalenie powództwa w całości. W uzasadnieniu podnieśli zarzuty: przedawnienia w zakresie odsetek od świadczenia głównego oraz nieważności umowy kredytowej z dnia 10 maja 1996 roku z powodu jej sprzeczności z zasadami współżycia społecznego (okoliczność bezsporna, a nadto odpowiedź na pozew k. 86-93, w załączonych aktach Sądu Okręgowego w Łodzi o sygnaturze I C 301/11).

W dalszym toku postępowania przed Sądem Okręgowym w Łodzi w piśmie z dnia 26 marca 2013 roku J. S. (1), K. S. i E. S. podnieśli zarzut przedawnienia także w stosunku do roszczenia głównego, opierając się na fakcie, iż strona powodowa - bank wypowiedział umowę ze skutkiem na dzień 8 stycznia 2005 roku a roszczenie banku przedawnia się po upływie 3 lat od dnia wymagalności (okoliczność bezsporna, a nadto pismo k. 309 w załączonych aktach Sądu Okręgowego w Łodzi o sygnaturze I C 301/11).

W toku procesu przed Sądem Okręgowym w Łodzi w sprawie o sygnaturze I C 301/11 została wydana opinia biegłego do spraw księgowości bankowej, który po analizie akt sprawy podał, iż raty kredytu wynikające z umowy zawartej między powodami a stroną pozwaną z dnia 10 maja 1996 roku były księgowane w sposób prawidłowy, wysokość zobowiązania J. S. (1), K. S. i E. S. na dzień wytoczenia powództwa w sprawie o sygnaturze I C 301/11 z tytułu kapitału oscylowała na kwotę 32.582,33 zł, zaś z tytułu odsetek na kwotę 65.185,37 zł (okoliczność bezsporna, a nadto opinia biegłego z zakresu rachunkowości w załączonych aktach Sądu Okręgowego w Łodzi o sygnaturze I C 301/11).

Wyrokiem z dnia 19 listopada 2015 roku Sąd Okręgowy w Łodzi w sprawie I C 301/11 w sprawie z powództwa Banku (...) w Ł. przeciwko J. S. (1), K. S. oraz E. S. o zapłatę, oddalił powództwo w całości. Wyrok uprawomocnił się 11 grudnia 2015 roku (okoliczność bezsporna).

Od powyższego wyroku nie zostało sporządzone pisemne uzasadnienie, wobec braku wniosku stron, w tym zakresie (okoliczność bezsporna).

Bank (...) S.A. z siedzibą w W. jest następcą prawnym (...) Banku (...) S.A. z siedzibą w Ł. (okoliczność bezsporna).

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi zważył, co następuje:

Powództwo jest zasadne i jako takie zasługuje na uwzględnienie.

Stosowanie do art. 10 ust. 1 ustawy o księgach wieczystych i hipotece z dnia 6 lipca 1982 roku (DZ. U. Nr 19, poz. 147) w razie niezgodności między stanem prawnym nieruchomości ujawnionym w księdze wieczystej a rzeczywistym stanem prawnym osoba, której prawo nie jest wpisane lub jest wpisane błędnie albo jest dotknięte wpisem nieistniejącego obciążenia lub ograniczenia, może żądać usunięcia niezgodności.

Na podstawie art. 65 ust. 1, przywołanej ustawy w celu zabezpieczenia oznaczonej wierzytelności wynikającej z określonego stosunku prawnego można nieruchomość obciążyć prawem, na mocy którego wierzyciel może dochodzić zaspokojenia z nieruchomości bez względu na to, czyją stała się własnością, i z pierwszeństwem przed wierzycielami osobistymi właściciela nieruchomości (hipoteka).

Z kolei w myśl art. 77, cytowanej ustawy, przedawnienie wierzytelności zabezpieczonej hipoteką nie narusza uprawnienia wierzyciela hipotecznego do uzyskania zaspokojenia z nieruchomości obciążonej. Przepisu tego nie stosuje się do roszczeń o świadczenia uboczne.

Dla oceny zasadności powództwa w rzeczonyj sprawie, relewantne znaczenie miało orzeczenie wydane przez Sąd Okręgowy w Łodzi w sprawie o sygnaturze I C 301/11.

Zgodnie z dyspozycją art. 365§1 kpc, orzeczenie prawomocne wiąże nie tylko strony i sąd, który je wydał, lecz również inne sądy oraz inne organy państwowe i organy administracji publicznej, a w wypadkach w ustawie przewidzianych także inne osoby.

Mając na uwadze wypracowane przez judykaturę stanowisko, związanie stron prawomocnym orzeczeniem wyrażone w art. 365 § 1 k.p.c. zawiera w sobie zakaz ponownego prowadzenia sporu co do okoliczności faktycznych stanowiących podstawę rozstrzygnięcia zakończonych sporu sądowego. Inaczej ujmując, nie jest dopuszczalne w świetle art. 365 § 1 k.p.c. odmienne ustalenie zaistnienia, przebiegu i oceny istotnych dla danego stosunku prawnego zdarzeń faktycznych w kolejnych procesach sądowych między tymi samymi stronami, chociażby przedmiot tych spraw się różnił (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 kwietnia 2011 roku, sygn. akt I PK 225/10, LEX nr 896456, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2010 roku, sygn. akt III PK 249/09, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 czerwca 2010 roku, sygn. akt IV CSK 359/09, OSNC 2011/2/16, uchwała Sądu Najwyższego z dnia 29 marca 1994 roku, sygn. akt III CZP 29/94, LEX nr 84472, Monitor Prawniczy 2015/2/85).

Treść prawomocnego orzeczenia, o którym stanowi art. 365 § 1 kpc, stanowi treść wyrażonej w nim indywidualnej i konkretnej normy prawnej, w tym zwłaszcza zakres jej obowiązywania (związania stron i sądów). Często nie jest

ona i z obiektywnych względów nie może być w pełni wysłowiona w sentencji orzeczenia. Z tego względu ustalenie tej treści, a przede wszystkim zakresu związania prawomocnym wyrokiem, wymaga niejednokrotnie wykładni orzeczenia w świetle sporządzonego do niego uzasadnienia, a w braku pisemnego uzasadnienia w świetle odtworzonego (np. na podstawie akt sprawy) rozumowania sądu, który wydał badane rozstrzygnięcie (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 grudnia 2015 r., III PK 39/15). Przy czym granice mocy wiążącej prawomocnego wyroku określa jego sentencja, zaś motywy zawarte w uzasadnieniu tylko w takim zakresie, w jakim stanowią konieczne uzupełnienie rozstrzygnięcia i są konieczne dla wyjaśnienia jego zakresu. Nie są w takim wypadku wiążące dla sądu orzekającego w późniejszej sprawie zarówno ustalenia faktyczne, jak i ocena prawna dokonane w sprawie rozpoznawanej uprzednio, chyba że stanowią kwestię prejudycjalną w rozumieniu wyżej wskazanym (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 września 2015 r., IV CSK 726/14, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 marca 2018 roku, sygnatura akt I PK 115/17).

W nowszym orzecznictwie Sądu Najwyższego coraz silniej zaznacza się stanowisko, że prawomocnością materialną wyroku jest objęta tylko treść sentencji, jako odzwierciedlająca rozstrzygnięcie o żądaniu, nie uzyskują natomiast powagi rzeczy osądzonej, a tym samym także mocy wiążącej, zawarte w uzasadnieniu poglądy interpretacyjne i ustalenia faktyczne, choć te ostatnie mogą i nierzadko muszą służyć wyjaśnieniu tego, o czym rozstrzygnięto w sentencji (wyroki Sądu Najwyższego z dnia 15 stycznia 2015 r., IV CSK 181/14, niepubl., z dnia 8 grudnia 2016 r., III CNP 29/15, niepubl., z dnia 24 stycznia 2017 r., V CSK 164/16, niepubl., i z dnia 26 maja 2017 r., I CSK 464/16, niepubl., postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 marca 2018 roku, sygnatura akt IV CSK 78/18).

Transponując niniejsze rozważania na grunt przedmiotowej sprawy, wskazać należy, iż wobec nie sporządzenia pisemnych motywów orzeczenia Sądu Okręgowego w Łodzi wydanego w dniu 19 listopada 2015 roku, sprawie o sygnaturze akt I C 301/11, zadaniem Sądu orzekającego było odtworzenie, na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, toku rozumowania Sądu Okręgowego, którego wyrazem był wyrok oddalający powództwo o zapłatę.

W sprawie toczącej się przed Sądem Okręgowym została wydana opinia, z której wynika, iż na dzień wytoczenia powództwa w sprawie o sygnaturze I C 301/11, z zawartej umowy kredytu hipotecznego do spłaty pozostawał tak kapitał w kwocie 32.582,33 zł, jak i odsetki w wysokości 65.185,37 zł. Jednakże mimo takowych wniosków płynących ze złożonej opinii biegłego Sąd oddalił powództwo. W przywołanej sprawie J. S. (1) podniosła tak zarzut przedawnienia należności, jak i zarzut nieważności umowy kredytu z dnia 10 maja 1996 roku.

W ocenie Sądu orzekającego w sprawie, Sąd Okręgowy nie oddalił powództwa w sprawie I C 301/11 z uwagi na podniesiony zarzut przedawnienia. Wierzytelność, która była dochodzona przez bank w sprawie I C 301/11 była zabezpieczona ustanowioną na nieruchomości powodów hipoteką umowną, a to oznacza, iż Sąd, mimo przedawnienia dochodzonej w procesie wierzytelności, winien ją zasądzić, z tym jednak zastrzeżeniem, że winien w sentencji ograniczyć odpowiedzialność dłużników (J. S. (1), K. S. i E. S.) do przedmiotu hipoteki. Zgodnie z poglądem judykatury wyrażonym w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 14 października 2016 roku (sygnatura akt I CSK 616/15) artykuł 77 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o księgach wieczystych i hipotece (t.j. Dz.U. z 2013 r. poz. 707 ze zm.) ma zastosowanie bez względu na to, czy właścicielem przedmiotu hipoteki jest dłużnik osobisty, czy też osoba trzecia. W tym pierwszym przypadku - jeżeli dłużnik podniesie zarzut przedawnienia - powództwo w zakresie odpowiedzialności osobistej nie będzie zasadne, natomiast w zakresie odpowiedzialności rzeczowej powinno zostać uznane za zasadne. Tym samym sąd powinien zasądzić świadczenie z ograniczeniem odpowiedzialności dłużnika do przedmiotu hipoteki (art. 319 kpc), przy czym nie może zasądzić kwoty wyższej niż suma hipoteki. Inaczej mówiąc, jeżeli właściciel nieruchomości jest zarazem dłużnikiem osobistym, to wprawdzie przedawnienie nie pozbawia wierzyciela hipotecznego uprawnienia do zaspokojenia się z nieruchomości, jednakże tylko do wysokości sumy hipoteki (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 lutego 2018 roku, sygnatura akt V CSK 212/17, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2017 roku, sygnatura akt V CSK 233/16).

Przepis art. 77 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece (t.j. Dz.U. z 2016 r. poz. 790 ze zm.) wyłącza skutki przedawnienia zabezpieczonej wierzytelności w takim zakresie, w jakim wierzycielowi na podstawie hipoteki przysługuje prawo do zaspokojenia z obciążonej wierzytelności. Z samej istoty zabezpieczenia hipotecznego

wynika bowiem zagwarantowanie wierzycielowi możliwości zaspokojenia swojego roszczenia niezależnie od okoliczności, jakie mogą się w przyszłości pojawić, w tym ryzyka związanego z ewentualnym przedawnieniem wierzytelności (wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 23 września 2015 roku, sygnatura akt I ACa 224/15).

Przedawnienie wierzytelności zabezpieczonej hipoteką pociąga bowiem za sobą tylko skutki w sferze obligacyjnej. Nie pozbawia natomiast wierzyciela hipotecznego uprawnienia do zaspokojenia się z nieruchomości, co oznacza, że właścicielowi nieruchomości obciążonej nie przysługuje skuteczny zarzut przedawnienia, i to niezależnie od tego, czy jest też dłużnikiem osobistym, czy tylko rzeczowym. Odpowiedzialność rzeczowa jest wyłączna, a dłużnik osobisty może obronić się zarzutem przedawnienia, jeżeli nie jest jednocześnie dłużnikiem rzeczowym (art. 117 kc). Jeżeli nim jest, a dojdzie do przedawnienia i dłużnik zgłosi taki zarzut, to będzie odpowiadał tylko rzeczowo, a sąd, uwzględniając powództwo, ograniczy, zgodnie z art. 319 KPC, jego odpowiedzialność do obciążonej nieruchomości (wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 10 kwietnia 2015 roku, sygnatura akt sprawy I ACa 1492/14).

Mając na uwadze powyższe, gdyby Sąd Okręgowy w Łodzi uznał powództwo w sprawie o sygnaturze I C 301/11 za zasadne, to mimo podniesionego zarzutu przedawnienia, winien, w oparciu o obowiązujące przepisy prawa, wydać wyrok zasądający świadczenie, z ewentualnym, w sytuacji gdyby podzielił podniesiony przez stronę pozwaną, zarzut przedawnienia, ograniczeniem odpowiedzialności na podstawie art. 319 kpc. Z uwagi na fakt, iż w przywołanej sprawie zapadł wyrok oddalający powództwo, mimo wniosków płynących ze złożonej opinii biegłego, oraz podniesionego zarzutu przedawnienia, zdaniem Sądu orzekającego w niniejszej sprawie podstawą do oddalenia powództwa było uznanie przez Sąd, że zawarta między stronami umowa kredytu hipotecznego z dnia 10 maja 1996 roku jest nieważna, ewentualnie, że powodowie w całości uczynili zadość zawartej umowie kredytu poprzez jej spłatę w całości. Tylko bowiem powyższe okoliczności mogły rzutować na ostateczne rozstrzygnięcie Sądu Okręgowego w Łodzi, zawarte w prawomocnym wyroku z dnia 19 listopada 2015 roku.

Tym samym, w związku z oddaleniem powództwa z uwagi na inne okoliczności, niż przedawnienie roszczenia zabezpieczonego ustanowioną hipoteką, w realiach rozstrzyganej sprawy nie będzie miał zastosowania cytowany powyżej art. 77 ustawy o księgach wieczystych i hipotece z dnia 6 lipca 1982 roku (DZ. U. Nr 19, poz. 147), czego konotacją jest uwzględnienie przedmiotowego powództwa.

Na marginesie rozważań wskazać należy, iż pomimo faktu, że strona pozwana Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. jako następcą prawny (...) Banku (...) Spółki Akcyjnej w Ł., posiada zabezpieczenie w postaci hipoteki umownej kaucyjnej w wysokości 120.000,00 zł, wpisanej w dziale IV Księgi wieczystej o numerze (...), prowadzonej przez Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieści w Łodzi dla lokalu mieszkalnego położonego w Ł. przy ulicy (...) (...), to jednakże nie ma on możliwości prowadzenia postępowania egzekucyjnego, z uwagi na brak tytułu wykonawczego. Postępowanie zainicjowane przez Bank (...) Spółkę Akcyjną z siedzibą w W. przed Sądem Okręgowym w Łodzi w sprawie o sygnaturze I C 301/11, o zapłatę, nie doprowadziło do wydania tytułu wykonawczego na podstawie, którego strona pozwana mogłaby skutecznie wszcząć postępowanie egzekucyjne, domagając się zaspokojenia z nieruchomości, na której ciąży hipoteka. Powyższe okoliczności świadczą o tym, iż widniejący w dziale IV Księgi wieczystej o numerze (...) wpis hipoteki umownej kaucyjnej w wysokości 120.000,00 zł, jest wpisem niejako „martwym”, bez możliwości skorzystania z niego w przyszłości.

O kosztach postępowania Sąd orzekł w oparciu o treść art. 98§1 kpc, statuującego zasadę odpowiedzialności za wynik postępowania. W świetle art. 98 § 3 kpc do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony. Mając na uwadze powyższe Sąd zasądził od strony pozwanej solidarnie na rzecz strony powodowej kwotę 5.417,00 zł, na co składa się wynagrodzenie pełnomocnika w wysokości 5.400,00 zł, ustalone w oparciu o § 2 ust. 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (DZ. U. 2015, poz. 1800) powiększone od uiszczona opłatę skarbową od udzielonego pełnomocnictwa.

Na podstawie art. 113 ust. 1 i 2 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych z dnia 28 lipca 2005 roku (Dz. U. Nr 167, poz. 1398) Sąd nakazał pobrać od strony pozwanej, jako przegrywającej proces, na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi, nieuiszczoną opłatę sądową od pozwu w wysokości 6.000,00 zł, od obowiązku, uiszczenia której strona powodowa została zwolniona.